

De Wet Regulering Sekswork is een weloverwogen en goed uitgewerkt plan van aanpak ter verbetering van de positie en veiligheid van sekswerkers die zowel in de vergunde als niet-vergunde sector van de prostitutie werkzaam zijn.

Terecht wordt gewezen op het feit dat werken in de prostitutiebranche niet vergelijkbaar is met het werken in enig andere branche, omdat seksuele handelingen een fysieke inzet vragen die normaliter geen onderdeel is van een betaalde activiteit.

Door het benoemen van vier voorwaarden om in de prostitutie te werken, te weten:

- Er wordt alleen gewerkt door mannen en vrouwen van tenminste 21 jaar
- Ze worden niet gedwongen tot dit werk
- Ze kunnen zich goed redden in dat bestaan
- Ze zijn zich bewust van de risico's van dit werk

en dit in de wet te waarborgen ontstaan er mogelijkheden om beter te handhaven en de mogelijkheid om klanten en faciliteerders van illegale prostitutie strafbaar te stellen.

Hierdoor zal de positie van de sekswerkers wordt versterkt en het misbruik door derden worden tegengegaan.

Aan de bezwaren dat door de registratieplicht het stigma van de sekswerkers wordt bevestigd, wordt in de wet tegemoetgekomen door de mogelijkheid om zich in een aantal daarvoor aangewezen steden te registreren, zodat de registratie in de eigen woonplaats niet noodzakelijk is en herkenning wordt voorkomen. De prostitutievergunning is niet locatie gebonden

Hierbij zijn de verplichte geheimhouding, het hit/ no hit-systeem, naast het feit dat elke raadpleging van of toevoeging aan het register wordt gelogd, extra waarborgen voor de privacy.

Dit naast het feit dat de gegevens in het systeem niet openbaar zijn en niet worden gekoppeld aan andere systemen zoals van de Belastingdienst of de Kamer van Koophandel

Door de hele prostitutiebranche vergunningplichtig te maken komt er een einde aan de driedeling met legale vergunde prostitutie, legale onvergunde prostitutie en illegale prostitutie en ontstaat een nieuwe tweedeling, nl. legale (vergunde) en illegale (niet-vergunde) prostitutie wat een belangrijke barrière is in de bestrijden van mensenhandel. Hardnodig waar we nu te maken hebben met naar schatting vierduizend slachtoffers van seksuele uitbuiting, waaronder dertienhonderd minderjarige Nederlandse meisjes per jaar.

Door wettelijk vast te leggen dat adequate voorlichting en zorg laagdrempelig wordt aangeboden aan zowel prostituees in de legale als in de illegale sector voorziet de wet in een wettelijke grondslag om vanuit de gezondheidszorg (GGD) zicht te houden op alle prostituees teneinde misstanden te voorkomen. Een belangrijke toevoeging aan hoe het in de huidige wetgeving geregeld is.

Kortom, deze wet is een belangrijke stap in het versterken van positie van mannen en vrouwen, die in de prostitutie werkzaam zijn. Het is van grootste belang dat deze wet op de kortst mogelijke termijn van kracht wordt als antwoord op de niet voorziene gevolgen van de legalisatie van de prostitutie in Nederland in 2000.

Uit verschillende rapportages van onder andere politie en de Rapporteur Mensenhandel en Seksueel geweld tegen kinderen blijkt dat het aantal mogelijke slachtoffers van mensenhandel hoger ligt dan in andere branches. De schattingen hierover lopen uiteen. CoMensha plaatst bij het de schatting van 6.250 slachtoffer in 2017 de kanttekening dat dit een onderschatting is van het ware aantal. 60% wordt daarbij uitgebuit in de seksuele dienstverlening, het merendeel hiervan is vrouw.

Uit o.a. onderzoek door Melissa Farley blijkt dat 60% van werkers in de seksindustrie kampen met PTSS en/of symptomen van dissociatie heeft

Uit een in onderzoek in 2018 uitgevoerd door Proud en Soa aids Nederland onder 300 sekswerkers met uiteenlopende woonplaatsen, leeftijden en werkplekken blijkt dat:

- 93% van hen in een jaar tijd in ieder geval één keer werd uitgescholden, gepest of gestalkt
- 78% had te maken met ongewenste seksuele handelingen
- 60% had te maken met vormen van fysiek geweld, van knijpen en haren trekken tot zware mishandeling

-60% had te maken met financieel onrecht, diefstal, afpersing, uitbuiting of klanten die niet betalen voor diensten.

Dit alles werkt niet mee aan een positieve beeldvorming van de prostitutie en veel prostituees beklagen zich dan ook over de stigmatisering die het werken in dit beroep met zich meebrengt. Stigmatisering

van buitenaf maar in feite ook van binnenuit door het geheimhouden van hun beroep voor hun omgeving en de versluisende termen bij registratie bij de Kamer van Koophandel.

In de Wet regulering Sekswork is een gemeenschappelijke verantwoordelijkheid van alle betrokken partijen verankerd met het streven misstanden te voorkomen en beeldvorming te doorbreken.

De noodzakelijkheid van deze wet wordt nog onderstreept door de lange procedure rond de realisatie van het Nieuwe Zandpad in Utrecht.

En de daarbij door politie en OM genoemde voorwaarde van registratie aan 'de voorkant' om te kunnen handhaven en de procedure die de gemeente daarom is gestart ter ontheffing van de Wet bescherming persoonsgegevens.

De Wrs voorziet in de, volgens politie en OM minimaal noodzakelijke voorwaarde van registratie om misstanden in de prostitutie tegen te gaan.

De gedeelde verantwoordelijkheid van alle betrokken partijen, van exploitant tot klant om zich te vergewissen dat er legaal gewerkt wordt, bevestigt dat het bij elke sekswerker om een uniek persoon gaat. Om een man/vrouw die een weg zoekt door het leven en die om allerlei redenen ervoor kiest of er door omstandigheden toe wordt gedwongen om in de prostitutie te werken.

Bij inwerkingtreding van dit wetsvoorstel zal het hierbij naar schatting om 10.000 unieke mannen/vrouwen gaan die een vergunningsaanvraag zullen indienen.

Dit vraagt om een landelijk uniform en regulerend beleid en de Wet regulering sekswork is daarbij een eerste stap in de goede richting.

Door deze wet, die gericht is op het versterken van de positie van prostituees, positief te waarderen kunnen sekswerkers onderstrepen dat ze oog hebben voor iedere man/vrouw die in de sector werkzaam is. Jouw mening telt!